

Димитър Х. Александриевъ, р. отъ Сливенъ, а за турски — Димитъръ Г. Димитровъ сжщо родомъ отъ Сливенъ. Сливенското училище въ това врѣме се дѣлѣло на двѣ: класно и взаимно; въ първото е имало 100, а въ послѣдното 300 ученика. Вакантното мѣсто на Чинтулова заема *Никола Михайловски*¹⁾ (р. отъ Елена, свършилъ въ Москва историко-филоложкия факултетъ), единъ отъ най-способнитѣ сливенски учители, който слѣдъ едногодишно учителствуване въ Сливенъ заминава за Търново (1858), дѣто го послѣдватъ и нѣколко негови ученици отъ Сливенъ. Съ заминаването на Михайловски, мѣстото на главенъ учитель въ Сливенъ остава пакъ вакантно. Въ това врѣме въ Ямболъ се събрали Сава Филаретовъ (р. отъ Жеравна, бившъ главенъ учитель въ София) и Сава Доброплодни, до тогава директоръ на Шуменската полугимназия, и се сговарятъ да дѣйствуватъ заедно, тъй че единиятъ отъ тѣхъ да бѣде главенъ учитель въ Сливенъ, а другиятъ неговъ помощникъ, та да направятъ сливенското училище образцово въ цѣла България. Наистина, Доброплодни става директоръ въ Сливенъ, но повиква за сътрудници Симеонъ Енчевъ, свой ученикъ, и Ст. Стефановъ (отъ Сливенъ, ученикъ на Михайловски) и нарѣкълъ училището *полугимназия*, съ печатъ образитѣ на Св. Кирилъ и Методий²⁾.

Прѣди да наченемъ за Сава Доброплодни, нека кажемъ още нѣколко думи за Чинтуловъ, пълната биография на когото трѣбва да стане достояние не само на сливенската история, но и на тая за цѣлото българско възраждане.

Чинтуловъ се явява на литературното поле още кждѣ 1848 г., прѣзъ което врѣме за българска поезия отъ днешния ѝ родъ не можеше и дума да става (Ср. „Цариградски В кѣ“, бр. 59, 1849 г.) Като родоначалникъ на новобългар-

¹⁾ Ник. Михайловски (1818—1892). Въ Сливенъ „младото поколѣние и до сега помни неговитѣ неуморими усилия за уреждането на училищата и за прѣмахването отъ българската книжнина гибелното фанариотско влияние.“ (Пакъ. въ „Свѣтлина“, ор. cit.)

²⁾ Класното уще въ Сливенъ прѣзъ 1859 г. имало 220 ученици, а взаимнитѣ училища 600 съ 8 учители. Въ дѣвическото имало 157 ученички съ двѣ учителки (Димитровъ, кн. Бѣлг. I, 201). Малко прѣди това, сж се намирали въ Сливенъ учители, прѣподаватели по грѣцки: Даскалъ Кънчо Юрдановъ, Даскалъ Костадинъ и Ставраки (въ Клуцохоръ,) Дим. Кишиша, Ст. Апостоловъ Бѣбратъ, ученикъ на Цукала и др. Панайотъ Стеф. Вълнаровъ прѣподавалъ въ Ново Село до 1859 г. (по български), слѣдъ това учителствувалъ въ Прѣславъ, но разболява се и умира (около 1864 г.). Х. Стефанъ Самсаровъ е почналъ учителствуването си по български отъ 1857 г. нататкъ и дълго врѣме е билъ учитель въ Ески-Джумая, Османъ-Пазаръ и т. н., а напослѣдъкъ въ Сливенъ, дори до 1895 г., сжщеврѣменно и като черковенъ пѣвецъ. Братъ му Христо Ненчовъ Самсаровъ сжщо така е билъ дългогодишенъ учитель въ сѣвероизточнитѣ кѣтове на България, а въ послѣдствие гимназиаленъ учитель въ Варна и София.